

hlasiti s tvrzením odvolání, že časopis ten předpokládá čtenářstvo větší intelligence a vyššího duševního stylu, neboť větší majetnost pokud se týče sensacechtivost není k tomu nikterak nutnou podmínkou, ale kromě toho inserát sám není upraven způsobem tak dryáčnickým, by se již předem zbavoval vší důvěryhodnosti a je ve svém znění přece jen způsobilým vzbuditi i u průměrného kritičtějšího čtenáře dojem většího závodu, který si může dovoliti z důvodů reklamních obdarovati své odběratele hodnotnými knihami vedle hodnotného zboží, neboť z inserátu nikdo nevyčte, že jde na jedné straně o knihy vyřazené, patrně na váhu kupované, a na druhé straně o zboží méněhodnotné, které nesnese předchozí prohlídky a právě proto jen dobírkou (proti zaplacení) předem se prodává. Také další výtky odvolání, že v souzeném případě nelze použiti § 1 zák. o nek. soutěži, ježto paragraf ten jest pouhým jakýmsi úvodem k zákonu, nestanovícím samostatnou skutkovou podstatu nekalé soutěže, a že přidávání knih není vůbec nekalou soutěží, není podstatna. § 1 zák. o n. s. je podle jednotného názoru judikatury a literatury subsidiární normou, určenou pro všechny případy nekalé soutěže, na něž nelze aplikovati žádného z následujících ustanovení speciálních a žalovaným praktikované nabízení knih zdarma odběratelům jedné neb více inserovaných serií je nekalou soutěží proto, že láká na úkor svých konkurentů kupce přídatkem knih ke koupi zboží méněhodnotného za ceny, které neodpovídají jeho kvalitě a v nichž dochází on sám i náhrady za přidané, lacině nakoupené knihy, takže knihy ty nejsou jen jakousi slevou ze skutečné pravé ceny zboží ve prospěch kupců, nýbrž klamavým zastřením pravé jeho hodnoty, jímž se kupci lákají na úkor jiných soutěžitelů.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Odvolací soud posoudil věc po právní stránce úplně správně, obzvláště pokud se týče klamavosti pozastaveného inserátu a pokud jde o poměr § 1 zákona o nekalé soutěži k ostatním skutkovým povahám nekalé soutěže v zákoně vytčeným. V tomto směru se dovolatel poukazuje na příslušné odůvodnění napadeného rozsudku a na rozhodnutí nejvyššího soudu sb. č. 10521, jímž byla vyslovena zásada, že povšechná doložka § 1 cit. zákona sama o sobě jest samotnou a všeobecnou normou. Přidávání knih ke zboží zákazníkům zaslanému samo o sobě zajisté nelze považovati za jednání příčící se dobrým mravům soutěže, jinak tomu však jest, stalo-li se tak za okolností v tomto případě zjištěných, kde obecenstvo bylo klamáno. Přidávání knih bylo by jen tehdy nezávadné, kdyby bylo zjištěno, že dovolatel prodává skutečně jen dobré a hodnotné zboží a že se spokojuje s normálním ziskem, že tudíž jeho zisk jest o cenu přídatku menší (srov. Skála: Nekalá soutěž, str. 78). To se však nestalo v souzeném případě.

Čís. 12401.

Nenapadla-li strana právní názor vyslovený ve zrušovacím usnesení odvolacího soudu, ač byla vyhražena pravomoc, nemůže to doháněti v dovolání z napotomního rozsudku odvolacího soudu.

Ručení dráhy (zákon ze dne 5. března 1869, čís. 27 ř. zák.).

»Neodvratitelnou událostí« ve smyslu § 2 zákona jsou jen jednání a jich následky, jež ani při největší pečlivosti nelze odvrátiti opatřeními a prostředky, jež jsou k výsledku v rozumném poměru. Jsou-li však takové prostředky po ruce, jest událost neodvratitelnou jen, když se nedala předvídat a tím zabránila závčasnému opatření k svému odvrácení.

Nejde o nepředvídané jednání cestujících, přistavují-li si sami můstky při příjezdu výletního vlaku.

(Rozh. ze dne 25. února 1933, Rv I 2211/31.)

Při příjezdu výletního vlaku postavili si cestující sami můstek k vagonu. Když žalobkyně vystupovala z vagonu, můstek se zřítil a žalobkyně byla poraněná. Procesní soud první stolice neuznal náhradní nárok proti dráze důvodem po právu, odvolací soud napadený rozsudek zrušil a vrátil věc prvnímu soudu, by ji, vyčkaje pravomoci, znovu projednal a rozhodl. Žalovaná dráha nepodala rekurs proti zrušovacímu usnesení odvolacího soudu. Procesní soud první stolice pak opět neuznal žalobní nárok důvodem po právu. Odvolací soud uznal žalobní nárok důvodem po právu.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Dovolacím důvodem § 503 č. 4 csř. napadá dovolatelka právní názor odvolacího soudu, že jde o příhodu v dopravě podle § 1 zákona o ručení železnic. Výtka ta je však nepřipustná. Neboť odvolací soud vyslovil tento právní názor již ve zrušovacím usnesení ze dne 17. ledna 1931 vyhradiv usnesení právní moc a dovolatelka usnesení to rekursen nenapadla a nemůže proto doháněti to, co opomenula učiniti v řízení rekursním. Náзору tomu nasvědčuje ustanovení § 519 čís. 3 csř., jež nabývá významu právě tam, kde odvolací soud ve zrušovacím usnesení, jemuž vyhradil právní moc, vyslovil právní názor. Neboť tímto právním názorem jest podle § 499 odstavec druhý csř. první soud vázán a tento právní názor jest rozhodný pro výsledek sporu. Bylo by procesně nevhodným vyvolávati zbytečné jednání před procesním soudem první stolice opomenutím podání rekursu; nepodá-li rekurs strana, v jejíž neprospěch zní právní názor vyslovený ve zrušovacím usnesení, stotožňuje se s tímto názorem. Jinak je tomu, zrušil-li odvolací soud rozsudek první stolice pro neúplnost řízení. Neboť tím není prvý soud vázán ve volném hodnocení důkazů, jež následkem zrušovacího usnesení mají býti provedeny, a nejde o výrok odvolacího soudu, jenž by měl bezprostřední vliv na výsledek sporu. Tento názor lze vyvoditi i z ustanovení § 502 čtvrtý odstavec čřs., podle něhož jest přípustným dovolání ve věcech pod 2000 Kč proti potvrzujícímu rozsudku soudu dovolacího jen tehdy, když rozsudek první stolice byl vynesena na základě neodporovatelného zrušovacího usnesení odvolacího soudu (§ 519 čís. 3 csř.), v němž byl vysloven právní názor (srovnej rozhodnutí čís. 3821 a 4465 sb. n. s.). Z toho plyne naopak, že nelze takový potvrzující rozsudek odvolacího soudu dovoláním napadnouti, pakli zrušovacím

usnesením vyslovivším právní názor byla vyhrazena právní moc a strana usnesení to rekurse nemapadla. Zbývá proto jen výtka, již vyvrací dovolatelka právní názor odvolacího soudu, že neodvratitelným jednáním podle § 2 zákona o ručení železnic jest rozuměti nepředvídatelnou událost. Než ani v tom nelze dovolatelce přisvědčiti. Neboť neodvratitelnou událostí jsou jen taková jednání a jejich následky, jež ani při největší pečlivosti nelze odvrátiti takovými opatřeními s takovými prostředky, které jsou k výsledku v rozumném poměru. Jsou-li však takové prostředky po ruce, jest událost neodvratitelnou jen, když se předvídat nedala a tím zabránila zavčasnému opatření k svému odvrácení. Jest tudíž posuzovati neodvratitelnost podle každého jednotlivého případu zvláště. Odvolací soud zjistil, že při příjezdu žádného výletního vlaku nevyčkávají cestující, až u jednoho každého vozu přistaví železniční zřízenec můstek, nýbrž že si sami můstky přistavují. Nejde proto o nepředvídané jednání cestujících. Prostředku k odvrácení nebezpečí spojeného s přistavením můstku cestujícími rozhodně neschází, neboť můstek lze i bez zadržování ho nohou zřízence u volné části opatřiti tak, aby nesjel (háky nahoře a podobně). Dráha sama považuje můstky za nebezpečný prostředek k sestupování, ana jízdenky výletních vlaků opatřila upozorněním »dbejte vlastní bezpečnosti«, a bylo proto její povinností, když věděla, že s tímto upozorněním a se zákazem vystupovati dříve, než průvodčí vlaku přistaví a nohou zadrží můstek, nevystačí, učiniti bezpečnější opatření můstku samého. Že by to nebylo možné, ani sama nenamítala.

Čís. 12402.

Ochrana nájemců (zákon ze dne 26. března 1925, čís. 48 sb. z. a n.).

Smlouvu, kterou má na mysli § 14 zákona, nemusí uzavřítí nový nájemník ve smyslu § 31 čís. 5 zákona. Stačí, dojednal-li po 31. březnu 1925 starý nájemník s pronajímatelem smlouvu na dobu pěti let, odchylující se od dosavadní smlouvy co do předmětu (následkem zmenšení původního bytu) i co do výše nájemného.

Pronajimatel může umluvené zvýšené nájemné požadovati i po uplynutí doby, na kterou byl nájem ujednan.

(Rozh. ze dne 25. února 1933, R II 23/33.)

Žalovaná obývala od 1. října 1899 v domě žalobců pětipokojový byt. Úmluvou ze dne 16. září 1926 odevzdala žalovaná žalobcům dva pokoje ze svého bytu, zbytek jí pronajali žalobci za úhrnné nájemné, včetně daní, přírážek, dávek a ostatních výloh ve výši 150 Kč měsíčně do 1. října 1928, od 1. října 1928 do konce září za 180 Kč měsíčně, dále se žalovaná strana zavázala zaplatiti přípustné další zvýšení nájemného dle zákona o ochr. náj. na podkladě nájemného smlouveného jako nájemné základní 100 Kč a konečně se žalovaná zavázala platiti kromě zmíněného nájemného další nájemné 100 Kč na účet oprav, které už provedeny byly nebo budou za trvání nájemní smlouvy. Žalobou, o niž tu jde, domáhali se žalobci na žalované nedoplatku nájemného měsíčních 30 Kč za dobu od 1. července 1931 do konce června 1932. Podle výpočtu žalobců činilo nájemné měsíčně 330 Kč (nájemné 180 Kč, nájemné z důvodu oprav 100 Kč a 50% zvýšení podle zákona o ochraně nájemců 50 Kč) kdežto žalovaná platila jen 300 Kč. P r o c e s n í